

פרק 93

תפקידים, חלק ד'

הארי נכנס לאולם הגדול, הביט סביב לרגע, לקח מספיק קלוריות כדי לקיים את עצמו, יצא החוצה, עטה שוב את הגלימה שלו ומצא פינה קטנה אקראית לאכול בה. לראות את התלמידים האחרים בשולחנות שלהם –

להרגיש גועל כשאתה מסתכל על בני אנוש אחרים זה לא סימן טוב, אמר הפלפאף. זה לא הגיוני להאשים אותם על כך שלא היו להם ההזדמנויות שהיו לך ללמוד את מה שלמדת. חוסר פעולה במצבי חירום לא קשור לאנוכיות של אנשים. הטיית הנורמליות, כמו התרסקות המטוס ההיא בטנר-משהו שבה מעט אנשים רצו החוצה וברחו אבל רוב האנשים פשוט ישבו במקומות שלהם ולא זזו בזמן שהמטוס שלהם עלה באש, פשוטו כמשמעו. תראה כמה זמן לקח לך להתחיל לזוז.

שנאה לא משרתת שום מטרה מועילה, אמר גריפינדור. זה פשוט יפגום באלטרואיזם שלך.

נסה לחשוב על שיטת אימון שתוכל להשתמש בה כדי למנוע מזה לקרות בפעם הבאה, אמר רייבנקלו.

אני אלך וארשום את התחזית הניסיונית, אמר סלית'רין, שתמיד נצפה בדיוק במה שייחזה על ידי ההשערה שאי אפשר להציל אנשים, אי אפשר ללמד אנשים, והם לעולם לא יעזרו לנו בשום דבר חשוב. בנוסף, אנחנו צריכים למצוא דרך לעקוב אחרי כל הפעמים שבהן אני צודק.

הארי התעלם מהקולות בראש שלו ופשוט אכל פרוסות טוסט מהר ככל שהיה יכול. במדיניות כללית זו לא הייתה תזונה נכונה, אבל יוצאי-דופן של פעם אחת לא הזיקו כל עוד פיצה עליהם ביום הבא.

באמצע ביס, צללית כסופה בוערת של עוף-חול עפה משום מקום ואמרה, בקולו של אדם זקן ועייף, "אנא הסר את הגלימה שלך, הארי, יש לי מכתב למסור לך."

הארי השתעל קצת, בלע קצת טוסט שירד בקנה הלא נכון, נעמד, הסיר את גלימת ההיעלמות, אמר בקול רם "תגיד לדמבלדור שאמרתי בסדר, ואז התיישב והמשיך לאכול את הטוסט שלו.

הטוסט נעלם עד שדמבלדור הגיע לכוח של הארי, נושא ניירות מקופלים בידו; נייר אמיתי, עם שורות, לא קלף של קוסמים.

"האם זה –" שאל הארי.

"מאביך ומאימך," אמר הקוסם הזקן. ללא מילים, דמבלדור נתן לו את הניירות המקופלים, והארי קיבל אותם בלי מילים. הקוסם היסס, ואז אמר בשקט, "המורה להתגוננות אמר לי לרסן את עצותיי, וחשבתי את אותו הדבר כשניתן לי זמן לחשוב. תמיד לקח לי זמן רב מדי ללמוד את מעלותיה של השתיקה. אבל אם אני טועה, עליך רק לומר את המילה –"

"אתה לא טועה," אמר הארי. הוא השפיל את מבטו אל הניירות המקופלים עם השורות, מרגיש את הבחילה בבטנו שהייתה הדרך שבה גופו ציין תחזית פסימית חזקה. ההורים שלו לא באמת ינשלו אותו, ולא היה הרבה שהם כן יכולים לעשות לו (חלק ממנו עדיין פחד בצורה מוחשית מאוד שיילקחו ממנו זכויות טלוויזיה, לא משנה כמה זה היה לא הגיוני עכשיו). אבל הוא יצא מהתפקיד שהורים יצפו מילד שהיה, באמונות הפנימיות

שלהם, נמוך מהם בהיררכיה. יהיה טיפשי לצפות למשהו מלבד זעם מלא תרעומת, כעס צדקני, כשהתנהגת ככה למישהו שחשב שהוא עליון עליך.

"אחרי שתקרא את זה", אמר המנהל, "אני מאמין שמוטב שתגיע לאולם הגדול מייד, הארי. ישנה הודעה שתראה לשמוע."

"אני לא מעוניין בלוויות –"

"לא. לא זה. בבקשה, הארי, בוא ברגע שתסיים לקרוא, ועשה כן בלי הגלימה שלך. האם תעשה זאת?"

"כן."

הקוסם הזקן עזב.

הארי נאלץ להכריח את עצמו לפתוח את המכתב. הדבר החשוב הוא לשמור על הקרובים והחברים הפגיעים שלך מחוץ לכלל סכנה, זה עשוי להישמע קלישאתי אבל כמיטב יכולתו של הארי להעריך ההיגיון היה תקף. מערכות יחסים פגועות ניתן לתקן אחר כך.

במכתב הראשון נכתב, בכתב יד שדרש ריכוז זהיר מצד הארי כדי להבינו,

בן,

לא משנה מה קראת בספרים, לשמור עלינו מחוץ לכלל סכנה זה לא חשוב כמו שיהיו מבוגרים שיכולים לעזור לך כשאתה בצרות. החלטת בלי לתת לנו לומר מילה שננטוש אותך בגלל 'הצד האפל שלך'. הרוח של שייקספיר יודעת שראיתי דברים בשנה האחרונה שלא חלמתי עליהם בפילוסופיות שלי – לפעמים אני תוהה האם אימא שלך לא סתם משתפת פעולה עם ההזיה שלי והרשויות לקחו אותך כשהתחלתי לחשוב שאתה משתמש בקסם – אז אני לא יכול להכחיש שזה אפשרי שהצלחת לפתח איזה... אני לא בטוח איך לקרוא לזה, אבל 'צד אפל' זה טרומי מדי אם אנחנו לא יודעים מה קורה. אתה בטוח שזה לא כישרון טלפתי מתפתח ושאתה לא פשוט קולט את מה שיש בתודעות של קוסמים אחרים סביבך? המחשבות שלהם עשויות להיראות מרושעות לילד שגדל בציוויליזציה שפויה יותר. אלה השערות לא מבוססות, אני מודה, אבל גם אתה לא צריך לקפוץ למסקנות.

שני הדברים הכי חשובים שאני רוצה לומר לך הם אלה. ראשית, בן, אני בטוח לחלוטין ביכולתך להישאר בצד האור של הכוח כל עוד תבחר לעשות זאת, ואני בטוח לחלוטין שתבחר לעשות זאת. אם יש רוח איומה שלוחשת הצעות נוראות באוזניך, פשוט תתעלם מההצעות האלה. אני מרגיש את הצורך להדגיש שאתה צריך להקדיש מאמץ מיוחד להתעלם מהרוח המרושעת אפילו אם היא מציעה מה שנראה כמו רעיונות יצירתיים ונפלאים ואני מקווה שאני לא צריך להזכיר לך את התקרית עם הפרויקט המדעי, שאני מודה שהיא הגיונית הרבה יותר אם אתה נאבק עם דיבוק של שד.

הדבר השני שיש לי לומר הוא שאתה לא צריך לדאוג שאימא או אני הולכים לנטוש אותך בגלל 'הצד האפל' שלך. אומנם לא ציפינו שתקבל כוחות קסם או שתפתח זיקה לקסם שחור, אבל כן ציפינו שתהפוך למתבגר. וזו, אם תחשוב על זה מנקודת המבט של אביך המסכן, מחשבה מדאיגה כשלעצמה כשזה נוגע לילד שבגיל תשע היה הגורם לזימון של חמש כבאיות. ילדים מתבגרים. לא אשקר לך ואומר שתרגיש קרוב אלינו בגיל 20 כמו שאתה מרגיש עכשיו. אבל אימא שלך ואני נרגיש קרובים אליך בדיוק אותו דבר כשנהיה זקנים ואפורים ונציק לרובוטים של בית האבות. ילדים תמיד גדלים ומתרחקים מההורים שלהם, והורים תמיד עוקבים אחריהם מאחור, מציעים עצות מועילות. ילדים מתבגרים, והאישיות שלהם משתנה, והם עושים דברים שההורים שלהם היו מעדיפים שלא יעשו, והם מתנהגים בחוסר כבוד כלפי ההורים שלהם וגוררים אותם מבתי הספר הקסומים

שלהם, וההורים ממשיכים לאהוב אותם בכל מקרה. זו דרך הטבע. אם כי במקרה שעוד לא הגעת לגיל ההתבגרות ושנות הנעורים שלך יהיו גרועות מזה בצורה פרופורציונית, אנחנו שומרים לעצמנו את הזכות לשנות את ההחלטה הזו.

לא משנה מה קורה, זכור שאנחנו אוהבים אותך ושתמיד נאהב אותך לא משנה מה. אני לא יודע אם לאהבה שלנו יש כוח קסום כלשהו בחוקים שלך, אבל אם יש לה, אל תהסס לנצל אותה.

עם כל זה... הארי, מה שעשית שם לא מקובל. אני חושב שאתה יודע את זה. ואני גם יודע שעכשיו זה לא הזמן להרצות לך על זה. אבל אתה מוכרח לכתוב לנו ולספר לנו מה קורה. אני יכול להבין היטב מדוע תרצה שנילקח מבית הספר שלך מייד, ואני יודע שאנחנו לא יכולים להכריח אותך לעשות שום דבר, אבל בבקשה, הארי. תהיה הגיוני ותבין עד כמה אנחנו מבועתים.

אני רוצה לומר לך שאסור לך בתכלית האיסור להתעסק עם קסם שהמבוגרים סביבך יחשבו שהוא לא בטוח, אבל למיטב ידיעתי, המורים בבית הספר שלך נותנים שיעורים מתקדמים בהעלאה באוב כל יום שני. בבקשה, הפעל זהירות רבה ככל שהמצב שלך מאפשר, מה שלא יהיה המצב שלך. על אף התקציר החפוז מאוד שלך אין לנו שמץ של מושג מה קורה ואני מקווה שתכתוב לנו מה שרק תוכל. ברור שאתה מתבגר, לפחות במובנים מסוימים, ואני לא אנסה להתנהג כמו ההורה מספר הילדים שרק מחמיר את המצב – אם כי אני מקווה שאתה מעריך עד כמה זה קשה – ולאימא שלך היו כמה דברים מפחידים לומר לי על איך עולם הקוסמים נותר סודי ואני יודע שאני עלול לסבך אותך בצרות אם אעשה גלים. אני לא יכול לומר לך להימנע מכל דבר מסוכן, משום שבית הספר שלך מסוכן והמנהל שלך לא נותן לך ללכת. אני לא יכול לומר לך שאסור לך לקחת אחריות על כל מה שקורה מסביבך, משום שלמיטב ידיעתי יכולים להיות ילדים אחרים בצרות. אבל זכור שאין זו האחריות המוסרית שלך להגן על מבוגרים, התפקיד שלהם הוא להגן עליך, וכל מבוגר טוב יסכים עם זה. אנא כתוב לנו וספר לנו עוד ברגע שתוכל.

שנינו נואשים לעזור. אם יש משהו שאנחנו יכולים לעשות, כל דבר, בבקשה תאמר לנו מייד. אין דבר שיכול לקרות לנו שיהיה גרוע מלגלות שמשהו קרה לך.

אוהב,

אבא.

בדף האחרון נכתב רק,

הבטחת לי שלא תיתן לקסם לקחת אותך ממני. לא גידלתי אותך להיות ילד שמפר הבטחה לאימא שלו. אתה מוכרח לחזור בשלום, משום שהבטחת.

אוהבת,

אימא.

לאט, הארי הוריד את המכתבים והחל ללכת לעבר האולם הגדול. ידיו רעדו, כל גופו רעד, ונראה שנדרש מאמץ גדול לא לבכות; והוא ידע שאסור לו לעשות זאת. הוא לא בכה כל היום. והוא לא יבכה. לבכות זה כמו להודות בתבוסה. וזה לא נגמר. אז הוא לא יבכה.

האוכל שהוגש באולם הגדול באותו הערב היה פשוט, טוסט וחמאה וגבינה, מים ומיץ תפוזים, דייסת שיבולת שועל ודברים פשוטים נוספים, בלי קינוח. חלק מהתלמידים עטו גלימות שחורות פשוטות בלי צבעי הבית שלהם. אחרים עדיין עטו את שלהם. זו הייתה צריכה להיות עילה לריב, אבל במקום זאת היה שקט, קול של

אנשים אוכלים מבלי לדבר. צריך שני צדדים בשביל וויכוח, ואחד הצדדים, בלילה הזה, לא היה מעוניין ממש בוויכוח.

סגנית המנהל מינרונה מקגונגל ישבה בשולחן המורים ולא אכלה. היא הייתה צריכה לאכול. אולי תאכל בעוד זמן מה. אבל היא לא הצליחה להכריח את עצמה עכשיו.

לגריפינדור יש רק דרך אחת. נדרש למינרונה רק זמן קצר כדי להיזכר בכך, לאחר שעל אף עידודיו של המורה להתגוננות, תודעתה נותרה ריקה ממזימות מתוחכמות לנסות. אין זו דרכו של הגריפינדור; או אולי מוטב שתאמר שלא זו דרכה שלה, אלבוס כן ניסה את ידו במזימות... אך עם זאת כשחשבה על ההיסטוריה שלהם, לא היו מזימות ברגע המשבר, לא תחכום ומשחקים כמוצא אחרון. בשביל אלבוס דמבלדור, כמו גם בשבילה, הכלל במקרי קיצון הוא להחליט מה הדבר הנכון לעשות ולעשות אותו, לא משנה מה המחיר לעצמך. אפילו אם זה אומר לפרוץ את המגבלות שלך, או לוותר על התמונה שיש לך של עצמך. זה היה המוצא האחרון של גריפינדור.

דרך כניסה צדדית באולם הגדול היא ראתה את הארי פוטר חומק פנימה בשקט.

הגיע הזמן.

פרופסור מינרונה מקגונגל עלתה מכיסאה, יישרה את השפיץ השחוק של מצנפתה, הלכה לאיטה לעבר דוכן הנאומים של שולחן המורים.

הקולות באולם הגדול, שכבר היו מושקטים, דעכו לגמרי כשכל התלמידים פנו להביט בה.

"כולכם שמעתם כבר, היא אמרה, קולה לא לגמרי יציב. שהרמיזי גריינג'ר נהרגה. היא לא אמרה את המילים בקול, מכיוון שכולם שמעו כבר. "בדרך כלשהי, טרול הוברח לטירת הוגוורטס מבלי להפעיל את אזעקת לחשי ההגנה העתיקים שלנו. בדרך כלשהי הטרול הצליח לפצוע תלמידה, מבלי אזעקה מלחשי ההגנה שלנו, עד שמתה. חקירות נערכות כדי לקבוע כיצד זה קרה. חבר המנהלים נפגש כדי להחליט איך בית הספר הוגוורטס יגיב. בבוא הזמן הצדק ייעשה. בינתיים ישנו עניין אחר של צדק, שיש לטפל בו מיד. ג'ורג' וויזלי, פרד וויזלי, אנא בואו ועמדו לפני כולנו."

התאומים וויזלי החליפו מבטים במקום מושבם בשולחן גריפינדור, ואז נעמדו והלכו לעברה, לאט, באי-רצון; ומינרונה הבינה שהתאומים וויזלי חושבים שהיא עומדת לסלק אותם.

הם באמת חשבו שהיא תסלק אותם.

זה מה שהולידה התמונה של פרופסור מקגונגל שחיה בראשם.

התאומים וויזלי הלכו לדוכן הנואמים, מביטים מעלה אליה בפנים מפוחדות אך נחושות; והיא הרגישה משהו בליבה נשבר עוד קצת.

"אני לא עומדת לסלק אתכם, היא אמרה, ונעצבה עוד למראה המבט המופתע שעל פניהם. "פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי, סובו והביטו בחבריהם ללימודים, תנו להם לראות את פניהם."

עדיין נראים מופתעים, התאומים וויזלי עשו זאת.

היא גייסה את כל הפלדה שבליבה, ואמרה את הדבר הנכון.

"אני מתביישת", אמרה מינרווה מקגונגל, "באירועי היום. אני מתביישת שהיו רק שניים מכם. מתביישת במה שעשיתי לגריפינדור. מכל הבתים, בית גריפינדור היה זה שהיה צריך לעזור כשהרמיוני גריינג'ר הייתה בצרה, כשהארי פוטר קרא לאמיצים לסייע לו. זה נכון, תלמיד שנה שביעית היה יכול לעכב את הטרול בזמן החיפוש אחר העלמה גריינג'ר. ואתם הייתם צריכים להאמין שראש בית גריפינדור, "קולה נשבר, "הייתה מאמינה בכם. אם הייתם ממרים את פיה כדי לעשות את הדבר הנכון, במקרים שלא חזתה מראש. והסיבה שלא האמתם לכך, היא שמעולם לא הראיתי לכם זאת. לא האמתתי בכם. לא האמתתי במעלות של גריפינדור עצמו. ניסיתי למעוך את ההתרסה שלכם, במקום לאמן את האומץ שלכם לחוכמה. מה שלא היה הדבר שמצנפת המיון ראתה בי כשמינה אותי לגריפינדור, בגדתי בכך. הצעתי את התפטרותי למנהל מתפקיד סגנית המנהל ומתפקיד ראש בית גריפינדור."

נשמעו קריאות תדהמה ובהלה, ולא רק משולחן גריפינדור, כשליבו של הארי קפא בחזהו. הארי צריך לרוץ קדימה, לומר משהו, הוא לא התכוון שזה -

מינרווה לקחה נשימה עמוקה, והמשיכה. "עם זאת, המנהל סירב לקבל את התפטרותי, היא אמרה. "אז אמשיך לשרת, ואנסה לתקן את מה שעשיתי. עליי למצוא דרך כלשהי ללמד את תלמידיי לעשות את מה שנכון. לא את מה שבטוח, לא את מה שקל, לא את מה שנאמר לנו לעשות. אם כל מה שאני יכולה ללמד אתכם הוא להגיש את החיבורים שלכם בזמן, אין טעם לבית גריפינדור. הדרך הזו תהיה קשה יותר בעבורי, ואולי בעבור כולנו. אבל אני יודעת כעת שלפני כן, בחרתי בדרך הקלה."

היא ירדה מדוכן הנואמים, הלכה לעבר התאומים וויזלי.

"פרד וויזלי, ג'ורג' וויזלי, היא אמרה. "לא תמיד עשיתם את הדבר הנכון. דרך החוכמה לא נחה בהתרסה מופגנת וחסרת טעם כנגד סמכות. אך עם זאת היום הוכחתם שאתם האחרונים בבית שלנו לשרוד את הטעויות שלי. משום שהיה זה הדבר הנכון לעשות, קראתם תיגר על איום בסילוק וסיכנתם את חייכם להתמודד מול טרול הרים. בעבור האומץ היוצא מגדר הרגיל שלכם, אני מעניקה לכל אחד מכם מאתיים נקודות לגריפינדור."

שוב מבטי ההלם על פניהם, שוב הכאב כמו סכין בליבה.

היא פנתה להביט בתלמידים האחרים.

"לא אעניק נקודות לרייבנקלו, היא אמרה. "אני חושדת שמר פוטר לא ירצה בהן. אם אני טועה, הוא רשאי לתקן אותי ולקחת כמה נקודות בית שירצה. אבל בשביל מה שזה שווה, מר פוטר, אני, "קולה גמגם, "אני מצטערת -"

"מספיק!" צרח הארי, ואז, שוב, "מספיק." המילה נתקעה בגרונו. "את לא צריכה, פרופסור." משהו בתוכו התעוות, מאיים לקרוע אותו לגזרים, כמו ידי ענק שתולשות אותו לשתיים. "ו, ואסור לך לשכוח את סוזן בונז, ואת רון וויזלי - גם הם עזרו, הם גם צריכים לקבל נקודות בית -"

"העלמה בונז וויזלי הצעיר?" שאלה פרופסור מקגונגל. "רובאוס לא אמר על כך דבר - מה הם עשו?"

"העלמה בונז ניסתה לשחק את מר האגריד כשניסה לעצור אותי, ומר וויזלי ירה בנוויל כשנוויל ניסה לעצור אותי, שניהם צריכים לקבל נקודות, וכך גם נוויל, הארי לא חשב לדמיין זאת לפני כן, מה נוויל מרגיש עכשיו,

אבל ברגע שחשב, הוא ידע, "משום שנוויל ניסה לעשות משהו, אפילו אם זה לא היה הדבר הנכון, לעשות את הדבר הנכון זה השיעור השני, אפשר להתחיל להתאמן בזה אחרי שלמדת לעשות משהו בכלל –"

"עשר נקודות להפלפאף, העלמה בונז", אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נשבר באמצע. "עשר נקודות לגריפינדור, רון וויזלי, המשפחה שלך זכתה לכבוד רב היום. ועשר נקודות להפלפאף לנוויל לונגבוטום, על שהתנגד למר פוטר ועשה את מה שהוא חשב לנכון –"

"לא!" צרח קול צעיר משולחן הפלפאף, ולווה בקול חנק יחיד.

הארי הביט לשם והחזיר את מבטו במהירות לפרופסור מקגונגל ואמר, בקול יציב ככל שהצליח, "נוויל צודק, בעצם, את לא יכולה לתת אפס נקודות על החלק שבו אתה עושה את הפעולה הנכונה, זה גם שולח את המסר הלא נכון, אבל הוא היה בחצי הדרך לשם אז זה יכול להיות חמש נקודות במקום."

פרופסור מקגונגל נראתה, לרגע, כאילו היא לא יכולה לחשוב על מה לומר; אבל אז עיניה הלכו למקומו של נוויל בשולחן, והיא אמרה, "כרצונך, מר פוטר. מה זה, העלמה בונז?"

הארי הביט וראה שסוזן בונז צעדה קדימה, מנגבת את עיניה שלה, והילדה ההפלפאפית אמרה, "למעשה – פרופסור מקגונגל – גנרל פוטר לא ראה את זה – אבל קפטן וויזלי ואני לא היינו היחידים שניסו להפריע להאגריד אחרי שנמלט. לפני שחלק מהתלמידים המבוגרים עצרו אותנו. אבל הצלחנו להאט את מר האגריד לדקה, כדי שגנרל פוטר יוכל להימלט."

"את צריכה לתת נקודות גם להם," אמר רון וויזלי משולחן גריפינדור. "או שאני לא אקח שום נקודות."

"מי עוד?" שאלה פרופסור מקגונגל, קולה רועד מעט.

שבעה ילדים אחרים נעמדו.

מה זה היה שהצד הסלית'ריני שלנו אמר על לחזות ששום דבר לא יעבוד אף פעם? שאל הפלפאף.

משהו בהארי נשבר, כך שנאלץ להשקיע את כל כוחו כדי להחזיק את עצמו.

כשהכל נאמר, והכל נעשה, מינרווה הלכה למקום שבו עמד הארי פוטר. על אף שלא הייתה זו המיומנות הגדולה ביותר שלה היא הטילה מסביבם לחש שיטשטש ראייה, ועמעמה קול לאחר מחשבה נוספת.

"את, את לא היית צריכה –" אמר הארי פוטר. "את לא היית צריכה לומר –" הוא נשמע כאילו הוא נחנק. "פ-פרופסור, כל מה שאמרתי לך היה פוגע, ומלא שנאה, ולא נכון –"

"אני כבר יודעת את זה, הארי," היא אמרה. "אף על פי כן, רציתי להיות טובה יותר." הייתה תחושה של קלילות בליבה, כמו שאדם היה מרגיש אחרי שהיה קופץ מצוק, כשרגליו כבר לא מחזיקות את גופו. היא לא הייתה בטוחה שהיא יכולה לעשות זאת, היא לא ידעה את הדרך; אך עם זאת, בפעם הראשונה נראה אפשרי שבית הספר הוגוורטס לא יהפוך לרוח עצובה של עצמו כשתהפוך למנהלת.

הארי הביט בה, ואז השמיע צליל מוזר שנשמע כאילו בקע בכוח מגרוננו, וכיסה את פניו בידיו.

אז היא כרעה ברך וחיבקה אותו. יכול להיות שזה לא נכון, אבל יכול להיות שזה נכון, והיא לא תיתן לחוסר הוודאות לעצור אותה; הגיע הזמן שתתחיל ללמוד אומץ של גריפינדור, כדי שתוכל ללמד אותו לתלמידה.

"הייתה לי אחות פעם, היא לחשה. רק זאת, וזה הכל.

רק לוודא, אמר חלק מהארי, בעוד שאר הוויתו מתייפחת בזרועותיה של פרופסור מקגונגל, זה לא אומר שקיבלנו את המוות של הרמיוני, נכון?

לא אמרה כל שאר הוויתו, כל חלק מתודעתו בהסכמה פה אחד, חום וקור ומקום חבוי של פלדה. לעולם, לעולם, אף פעם.

וקוסם עתיק, עברו הלחש היה חסר משמעות, הביט בשניהם, במכשפה ובקוסם הצעיר המתייפח. אלבוס דמבלדור חייך במבט מוזר ועצוב בעיניו, כמו מישהו שעשה צעד נוסף לעבר יעד לא ידוע.

המורה להתגוננות הביט בשניהם, באישה ובילד הבוכה. עיניו היו קרות מאוד ומחושבות מאוד.

הוא לא חשב שזה יהיה מספיק.

היה זה הבוקר למחרת כשהתגלה שהגופה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה.